

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Věrou Jachurovou v právní věci

žalobce: **P. Ch. H.**
státní příslušník
bytem
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Brno, Moravské náměstí 13

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2026 č.j. CPR-4525-3/ČJ-2026-930310-V241

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný shledal důvody pro změnu rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 12. 2025 č.j. KRPA-302493-44/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a část výroku prvostupňového rozhodnutí změnil tak, že část výroku ve znění: „... ukládá *správní vyhoštění a se stanoví doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Islandské republiky, Norského království, Lichtenštejnského knížectví a Švýcarské konfederace, a to na dobu 60 (šedesát) měsíců.“ se mění a nově zní: „... ukládá správní vyhoštění a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Norského království, Lichtenštejnského knížectví a Švýcarské konfederace, a to na dobu 42 měsíců.“ Ve zbylé části žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uděleno správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), neboť na území České republiky pobýval ode dne 10. 2. 2022 do dne 24. 9. 2024 bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebylo oprávněn; současně byla žalobci stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a to v délce 60 měsíců.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a shrnul nosné důvody prvostupňového rozhodnutí. K odvolacím námitkám, které neshledal důvodnými pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí, uvedl následující argumentaci:
4. Konstatoval, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. neumožňuje správnímu orgánu I. stupně zvolit mírnější opatření, pokud jsou naplněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Zdůraznil, že zákon v tomto případě nepřipouští správní uvážení, zda správní vyhoštění uložit či nikoliv. Spolupráce účastníka řízení se správním orgánem I. stupně může být zohledněna pouze při stanovení délky zákazu vstupu na území členských států Evropské unie a smluvních států z doby 60 měsíců na dobu 42 měsíců. Jelikož bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky dlouhodobě bez platného pobytového oprávnění, přičemž si byl této skutečnosti vědom a nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, postupoval správní orgán I. stupně plně v souladu se zákonem. Námitka, že správní orgán I. stupně měl namísto správního vyhoštění uložit pouze povinnost k opuštění území, proto není důvodná.
5. Částečně se ztotožnil s námitkou, že prvoinstanční rozhodnutí neobsahuje dostatečné odůvodnění, proč byla stanovena právě maximální možná doba zákazu vstupu v délce 60 měsíců. Uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně se při stanovení délky zákazu vstupu zabýval kritérii uvedeným v § 174a zákona č. 326/1999 Sb., avšak při jejich aplikaci nedostatečně zohlednil polehčující okolnosti konkrétního případu, zejména spolupráci účastníka řízení v průběhu správního řízení, absenci trestné činnosti na území České republiky, existenci rodinného zázemí ve státě původu a deklarovanou ochotu vycestovat. Žalovaný proto tyto polehčující okolnosti zohlednil a současně přihlédl k okolnostem přitěžujícím, zejména k dlouhodobému a vědomému neoprávněnému pobytu žalobce na území České republiky a k nerespektování předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. Dospěl proto k závěru, že stanovení doby zákazu vstupu v délce 42 měsíců představuje přiměřené opatření ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb. a které naplňuje preventivní účel správního vyhoštění, aniž by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení.
6. K námitce žalobce, že z prvoinstančního rozhodnutí nebylo zřejmé, proč byla stanovena právě doba zákazu vstupu v konkrétní délce, žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně není povinen porovnávat posuzovaný případ s hypotetickými případy jiných cizinců, ani zdůvodňovat, proč nebyla zvolena každá jiná myslitelná délka zákazu vstupu. Jeho povinností je posoudit individuální okolnosti konkrétní věci a v jejich světle stanovit

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

přiměřenou dobu trvání opatření. Doba zákazu vstupu v délce 42 měsíců představuje po zohlednění relevantních skutečností spravedlivou rovnováhu mezi ochranou veřejného pořádku a právem žalobce na respektování jeho soukromého a rodinného života.

7. K námitce, že správní orgán I. stupně neměl pravomoc stanovit počátek běhu doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie a smluvních států od dne vycestování žalobce z území těchto států uvedl, že tato námitka je v rozporu s výslovným zněním zákona č. 326/1999 Sb. Z povahy institutu správního vyhoštění jednoznačně vyplývá, a to v souladu s čl. 3 nařízení Evropské unie 2018/1860 a s čl. 24 nařízení Evropské unie 2018/1861, že doba zákazu vstupu může začít běžet až okamžikem faktického opuštění území, neboť teprve tehdy je pobyt cizince ukončen. Tento výklad je navíc v souladu s § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., který potvrzuje, že zákonodárce počítá s vazbou zákazu vstupu na faktické vycestování cizince. Stanovení počátku běhu doby zákazu vstupu od dne vycestování je tedy zákonné, logické a v souladu s aktuální judikaturou.
8. Uzavřel, že byly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. Skutkový stav byl správním orgánem I. stupně zjištěn dostatečně, bez důvodných pochybností a v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 správního řádu. Změnou výroku prvoinstančního rozhodnutí v části týkající se délky zákazu vstupu žalovaný odstranil nepřiměřenost uloženého opatření, aniž by zasáhl do jeho zákonného základu.
9. Žalobce v žalobě uplatnil tři žalobní námitky.
10. V prvním žalobním bodě namítl, že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeně přísné. Žalobce v průběhu řízení plně spolupracoval se správními orgány, a proto mu měla být jako mírnější opatření uložena toliko povinnost opustit území, nikoli správní vyhoštění spojené se zákazem vstupu.
11. Ve druhém žalobním bodě namítl, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá přezkoumatelný závěr, proč byla žalobci uložena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, právě v trvání 42 měsíců. Ačkoli žalovaný deklaruje zohlednění kritérií podle § 174a zákona č. 326/1999 Sb., neuvádí, jakým způsobem tato kritéria konkrétně hodnotil a jak dospěl právě k době 42 měsíců, oproti možné době kratší, případně delší. Žalovaný nijak nevysvětlil, jak kombinace polehčujících a přitěžujících okolností odůvodňuje zákaz vstupu v této konkrétní délce.
12. Současně namítl, že žalovaný se odmítl zabývat požadavkem § 2 odst. 4 správního řádu, tedy povinností rozhodovat obdobné případy obdobně. Rozhodnutí neobsahuje žádnou úvahu o rozhodovací praxi v obdobných věcech, ačkoli tato povinnost je výslovně stanovena zákonem.
13. Ve třetím žalobním bodě namítl, že další vadou rozhodnutí je nezákonné určení počátku běhu doby zákazu vstupu. Správní orgán určil počátek této doby až okamžikem vycestování žalobce z území, přestože § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. správnímu orgánu takovou pravomoc nesvěřuje. Neexistuje ani zvláštní úprava stanovující takový počátek běhu doby. Za této situace je třeba vycházet z toho, že doba zákazu vstupu počíná běžet dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, což vyplývá rovněž z konstrukce § 118 odst. 4 téhož zákona. Napadené rozhodnutí je proto i v této části nezákonné.
14. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumetace, na které bylo plně reagováno, žalovaný odkázal na odůvodnění prvoinstančního i napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

15. Po posouzení věci samé soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující pro věc rozhodné právní úpravy:
17. Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.
18. Podle § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobýval-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
20. Podle § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
21. Podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
22. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že správní orgán nemá jinou možnost než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jsou-li naplněny podmínky pro vyhoštění Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2021, č. j. 7 Azs 319/2020-40, konstatoval: „*Konstrukce § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. jeho rozsudky ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21). Jinak řečeno (a optikou žalobní námitky), okolnost, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, nepředstavuje zákonem předvídaný důvod, pro který by bylo možné aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. vyloučit a postupovat podle § 50a zákona č. 326/1999 Sb. Na tomto místě soud připomíná, že žalobce nezpochybňoval relevantní skutkové okolnosti týkající se jeho pobytu na území České republiky bez platného oprávnění v období od 10. 2. 2022 do 24. 9. 2024. Vzhledem k tomu, že soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám (viz dále), není tato námitka důvodná.

23. Ke druhému žalobnímu bodu soud předesílá, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno takovým vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů (či pro nesrozumitelnost) skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63), nevypovídá se se všemi odvolacími námitkami (srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71) či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005). Nepřezkoumatelným pro nedostatek skutkových důvodů pak může být podle ustálené rozhodovací praxe rozhodnutí pro takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí.
24. Soud však žádné pochybení, které by bylo možno hodnotit jako vadu nepřezkoumatelnosti, v napadeném rozhodnutí neshledal. V první řadě soud nesdílí názor žalobce, že žalovaný v intencích obligatorního posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. nevážil jednotlivé polehčující a přitěžující okolnosti, resp. nepřisvědčuje žalobci v tom, že žalovaný opomenul tyto jednotlivé okolnosti vyhodnotit. Soud v tomto ohledu odkazuje zejména na strany 4, 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zabýval vymezením polehčujících a přitěžujících okolností. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, které okolnosti považoval žalovaný za přitěžující a které za polehčující. Jako přitěžující okolnosti hodnotil především dlouhodobý a vědomý neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky a nerespektování předchozího rozhodnutí o správním vyhoštění. Naproti tomu ve prospěch žalobce hodnotil jeho spolupráci se správními orgány v průběhu správního řízení, absenci trestné činnosti na území České republiky, ochotu vycestovat včetně toho, že žalobce má v zemi původu rodinné zázemí a je schopen si zajistit finance na své vycestování. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je též patrné, že správní orgány vzaly v úvahu, že žalobce je v produktivním věku, jeho zdravotní stav je dobrý, je schopen se o sebe postarat i bez cizí pomoci, přičemž na území České republiky nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie ani se o takovou osobu nemusí starat. Soubor všech takto zjištěných skutkových okolností, které žalobce nerozpíral, žalovaný pak promítl do své úvahy o stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států.

Vyzdvihl přitom, že správní orgán I. stupně polehčující okolnosti nezohlednil, a proto žalovaný přistoupil k vlastnímu posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Z výše uvedeného je nepochybné nejen to, jak byly jednotlivé skutkové okolnosti žalovaným vyhodnoceny, ale i to, že žalovaným popsané polehčující okolnosti byly důvodem korekce (zkrácení) délky doby, po kterou se žalobci zakazuje vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států oproti tomu, jak tuto dobu stanovil správní orgán I. stupně. Zde je třeba zdůraznit, že zákonodárce svěřil (na základě ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.) příslušným správním orgánům pravomoc stanovit délku doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Jiným slovy, správní orgán je oprávněn o této době uvážit, a náleží mu tedy diskreční pravomoc. Soudní přezkum správního uvážení ovšem neznamená, že soud může (či má) nahradit úvahu správního orgánu úvahou vlastní. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2024 č.j. 5 Azs 47/2003-48: *„V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda jsou v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“* Soud v úvaze žalovaného neshledal jakékoli pochybení, ať již v procesním postupu, který k úvaze žalovaného vedl, či ve vlastním způsobu hodnocení relevantních skutečností. Závěr o stanovení doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států nevybočuje z mezí zákona ani není projevem libovůle správního orgánu. Soud nesdílí názor žalobce, že úvaha žalovaného je nepřezkoumatelná, neboť postrádá objasnění, proč zjištěné okolnosti odůvodňují vyhoštění právě v délce 42 měsíců a nikoli vyhoštění kratší či delší. Soudu není především zřejmé, jak by takové objasnění mělo vypadat. Žalovaný se s totožnou námitkou vypořádal na straně 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud souhlasí s jeho závěrem, že správní orgán není povinen porovnávat posuzovaný případ s hypotetickými případy jiný cizinců ani zdůvodňovat, proč nebyla zvolena každá jiná myslitelná délka zákazu vstupu. Pokud správní orgán zhodnotí zjištěné individuální skutkové okolnosti daného případu a při stanovení přiměřené doby trvání opatření zohlední i intenzitu veřejného zájmu tak, jak to učinil v projednávané věci žalovaný (resp. dílem i správní orgán I. stupně), není důvod považovat jeho závěr o délce doby, po kterou je žalobce povinen opustit území členských států Evropské unie a smluvních států, za nedostatečný, a tedy za nepřezkoumatelný.

25. Přisvědčit nelze žalobci ani v tom, že žalovaný měl do své úvahy zahrnout komparaci s rozhodovací praxí ve shodných nebo obdobných případech. Ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu stanoví, že: *„Správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.“* Citované ustanovení neukládá správnímu orgánu povinnost v každém posuzovaném případě uvádět výčet konkrétních rozhodnutí ve shodných či obdobných věcech. Správní orgán je podle uvedeného ustanovení především povinen při svém rozhodování chránit veřejný zájem a současně rozhodnout tak, aby přijaté řešení odpovídalo individuálním (tj. jedinečným) okolnostem posuzovaného případu. I když je správní orgán povinen postupovat v obdobných případech tak, aby se zásadně neodchyloval od své dosavadní praxe,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

neznamená to bez dalšího, že je povinen tuto předchozí praxi v odůvodnění svého rozhodnutí detailně analyzovat a porovnávat ji s aktuálním rozhodnutím. Nutno též podotknout, že ne vždy je možno nalézt v rozhodovací praxi typově podobné či dokonce shodné případy, a to zejména s ohledem na to, že do hodnocení každého případu vstupuje celá řada proměnných ve formě odlišných skutkových okolností a z toho plynoucích jiných závěrů o míře a intenzitě polehčujících a přitěžujících okolností. Za potřebné soud považuje poznamenat i to, že žalobce v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí ani v obecné rovině nenamítal porušení zásady legitimního očekávání, resp. se nedomáhal toho, aby správní orgán své rozhodnutí konfrontoval se svou předchozí rozhodovací praxí. Žalovaný proto i z tohoto důvodu neměl povinnost vypořádat se s rozhodovací praxí ve shodných nebo podobných případech.

26. Soud konečně nevešel ani na poslední třetí námitku, v níž žalobce negoval existenci pravomoci správního orgánu stanovit počátek běhu doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území. K výkladu ustanovení § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. soud odkazuje zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012 č.j. 1 As 106/2010-83. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyložil, že dotčené ustanovení svěřuje správnímu orgánu pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění nejen délku, ale i počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Tato právní úprava byla do zákona č. 326/1999 Sb. vtělena novelou č. 428/2005 Sb. účinnou od 24. 11. 2005. Nejvyšší správní soud dále poznamenal, že zákonodárci se nabízela řada možností, jak počátek doby zákazu vstupu na území určit, například bylo možné tento počátek vázat na právní moc, účinnost, vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění nebo dokonce, co by se z hlediska účelu institutu správního vyhoštění jevílo jako nejrationálnější, odvozovat počátek této doby až od okamžiku, kdy cizinec skutečně opustí území. Zákonodárce nic z toho neučinil, přičemž z důvodové zprávy k zákonu č. 428/2005 Sb. lze dovodit, že zákonodárce zamýšlel předmětnou novelou umožnit správnímu orgánu, aby stanovil nejen celkovou délku zákazu pobytu na území, ale počátek této doby stanovil vždy individuálně s ohledem na okolnosti dané věci v každém rozhodnutí o správním vyhoštění. Smyslem právní úpravy, která byla s účinností ke dni 1. 1. 2012 zakotvena v § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., pak není to, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, začne vždy běžet prvním dnem vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, jak se mylně domnívá žalobce. Podle tohoto ustanovení se doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, nezapočítává do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států a smluvních států. Tento účinek tedy podle této právní úpravy nastává ze zákona, aniž by tak musel správní orgán výrokem svého rozhodnutí o správním vyhoštění výslovně stanovit. Ustanovení § 118 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. tak dopadá na případy, kdy dojde k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění až v průběhu doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území, například proto, že vyhošťovaný cizinec požádá až po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. To však nic nemění na tom, že správní orgán je oprávněn stanovit počátek doby zákazu vstupu na území tak, aby tato doba odpovídajícím způsobem navazovala na lhůtu pro vycestování cizince a tak, aby plynutí této doby nebylo bezdůvodně odkládáno. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013 č.j. 9 As 131/2011-63). Zbývá dodat, že žalovaný se s totožnou námitkou vypořádal na straně 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
27. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, přičemž žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly.
29. Soud neshledal důvod provádět ve věci samé dokazování a za tím účelem nařídil ústní jednání, neboť veškeré podklady a listiny, z nichž při rozhodování vycházel jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). O věci proto soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání (oba účastníci s tímto postupem vyjádřili výslovně souhlas).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 31. března 2026

Mgr. Věra Jachurová v.r.
soudce